

එච්.ඒ.එස්.එම්.හෙට්ටිආරච්චි
විද්‍යා පීඨය

තිරසාර සංවර්ධනය උදෙසා ශ්‍රී ලංකාවේ අධ්‍යාපනය

කටුක පරිසරයක රැහැයියන්ගේ විලාපයන් මැද ඉරිතැලී ගිය මහපොළව සමග පොර බදා, සංවර්ධනයේ හිනිපෙත්තට නගින්නට වෙර දරන මිනිසුන් ඉන්නා ලොවක 'අධ්‍යාපනය' ඉතාමත් වැදගත් සාධකයක් බවට පත් ව ඇත. ලොව ආර්ථිකය කඩා වැටෙමින් යන සමයක ශ්‍රී ලංකාව තුළ තිරසාර සංවර්ධනයක් ඇති කිරීම යන්න වැඩි වශයෙන් කථා බහට ලක් වන කාරණයක් වී හමාර ය.

"තිරසාර සංවර්ධනය උදෙසා ශ්‍රී ලංකාවේ අධ්‍යාපනය" නැමති කාරණාව ගැන සොයා බැලීමේ දී ඉහත මාතෘකාව කොටස් ලෙස හඳුනා ගැනීම වැදගත් ය. සංවර්ධනය, තිරසාර සංවර්ධනය, අධ්‍යාපනය හා තිරසාර සංවර්ධනය උදෙසා අධ්‍යාපනය යන කොටස් හඳුනා ගැනීම වැදගත් වේ. සංවර්ධනය නම් සංකල්පය ගැන සොයා බැලූ විට අද ලෝකයේ සියලු මිනිසුන්, රාජ්‍යයන් පුද්ගල සහ කණ්ඩායම් වශයෙන් ළඟා කරගන්නට බොහෝ සෙයින් වැයම් කරන කාරණයක් බවට එය පත් ව ඇති බව පෙනෙන්නට තිබේ. සංවර්ධනය යනු කුමක්දැ යි කාගෙන් හෝ විමසූ විට ඊට දෙන සරල පිළිතුර නම් "මුදල් හා සම්පත් අතින් දියුණුවට පත්වීම යන්න යි." නමුත් සංවර්ධනය යනු මෙලෙස රටක් රාජ්‍යයක් ආර්ථික වශයෙන් ධනවත් වීම ද යන්න අද වන විට ගැටලු සහගත ප්‍රකාශයක් බවට පත් ව ඇත. එබැවින් සංවර්ධනය යන සංකල්පයට නිවැරදි අර්ථකථනයක් ලබා ගැනීම බොහෝ වැදගත් කාරණයකි.

සංවර්ධනය යන්නට සපයා ඇති අර්ථකථන ගැන සොයා බැලීමේ දී දෙවන ලෝක යුද්ධයෙන් පසු ව එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය විසින් දෙනු ලැබූ අර්ථකථනය වැදගත් වේ. ඔවුන් විසින් 1961 - 1970 කාල වකවානුවේ දී, සංවර්ධනය යන්න "ලෝක ජනතාවගේ ජීවන තත්වය වැඩි දියුණු කිරීම" ලෙස අර්ථ දක්වා ඇත. එම නිර්වචනය 60 දශකයට වලංගු වුවත්, එය යුගයෙන් යුගයට උචිත අයුරින් වෙනස් විය. එයට හේතුව නම්, දෙවන ලෝක යුද්ධයෙන් පසු ව දක්නට ඇති තත්ව අනුව එම යුගයේ මිනිසුන්ගේ ජීවන තත්වය උසස් කිරීම සංවර්ධනය සඳහා ප්‍රමාණවත් සාධකයක් වුවත් මිනිසුන් ඔවුන්ගේ ජීවන තත්වය උසස් කර ගැනීමත් සමග ඒ ඒ සමාජ තත්වයන්ගේ සද්චාරය, සමාජය යන දේ පිරිහීමට භාජන වීම නිසා ඔවුන්ගේ සංස්කෘතියේ ඇති වටිනාකමත් පිරිහීමට ලක්වන බව එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානයේ අවධානයට ලක් වීමයි. එබැවින් ඔවුන් විසින් 1981 - 1990 කාල වකවානුවේ දී ඔවුන්ගේ පෙර නිර්වචනය නැවත එම යුගයට ගැලපෙන ලෙස සකස් කර ඇත.

ඒ අනුව "සංවර්ධනය යනු ජන සංඛ්‍යාව, සමාජය, සංස්කෘතිය හා සද්චාරය යන සාධක ද ඇතුළත් වෙනස්වීම් හා වර්ධනය පිළිබඳ ක්‍රියාදාමයකි" යනුවෙන් සංවර්ධනය ප්‍රතිනිර්වචනය කොට ඇත. මෙලෙස සංවර්ධනය යන්නට නිර්වචන ඉදිරිපත් කිරීම එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය පමණක් සිදු කළ දෙයක් නො වේ. වෙනත් විද්වතුන් හා සංවිධාන ද ඊට විවිධ අර්ථ කථන ලබා දී ඇතත් එලෙස එළිදැක්වූ නිර්වචනවලින් සාර්ථක ම නිර්වචනය කුමක්ද යන්න සෘජුව ම ප්‍රකාශ කළ නො හැකිය.

මෑත වසර හතළිහ තුළ ලෝකයේ සිදු වූ වෙනස්කම් අධ්‍යයනය කළ ලෝක බැංකුව සංවර්ධනය යන්න ආර්ථික වර්ධනය පමණක් නොවන බව වටහාගෙන ඇත. ඒ අනුව ඔවුන් සංවර්ධනය වූ රටවල් ලෙස හඳුනාගෙන තිබූ ඇමරිකාව සහ ජපානය යනාදී රටවල ආදායම ඉතා ඉහළ දියුණුවක් අත්කරගෙන තිබුණත් එම රටවල ඊට සාපේක්ෂ ව දුප්පත්කම ද වර්ධනය වී ඇති අතර ආදායම බෙදීයාමේ විෂමතා, අකල් මරණ, නිවාස හිඟය, විරැකියාව යන දේවල්ද වර්ධනය වී ඇති බව අවබෝධ කොටගෙන ඇත. මේ නිසාවෙන් ම සංවර්ධනය යන්න භෞතිකමය වශයෙන් පමණක් ලබන වර්ධනය නොවන බව වටහාගත් ලෝක බැංකුව සංවර්ධනය යනු "ආර්ථික, පාරිසරික, දේශපාලන හා සංස්කෘතික යන පැතිකඩ ඔස්සේ ලබන්නා වූ දෙයක් ලෙස අර්ථගන්වා ඇත. එහිදී සංස්කෘතික වර්ධනය මනෝ විද්‍යාත්මක සාධකයක් ලෙසත්, අනෙක් ඒකක භෞතික සංවර්ධනය ලෙසත් දැක්විය හැකිය. මේ ලිපියෙහි මාතෘකාව ලෝක බැංකුවේ නිර්වචනයට අනුව විග්‍රහ කිරීම වඩාත් උචිත යැයි විශ්වාස කරමි.

සංවර්ධනය යන්න එලෙස හඳුනා ගත් නමුත් එය වනාහි 'අද දිනට' පමණක් සාර්ථක විය හැකි තත්ත්වයක් ද පෙන්නුම් කරයි. එය තව දුරටත් විග්‍රහ කර පවසන්නේ නම් අප අද දිනයේ දී, සංවර්ධනය සඳහා ගස් කපා වෙළඳමේ යෙදේ යැ යි සිතුවහොත් අපට අද දිනයේ දී ආර්ථිකමය වශයෙන් දියුණු විය හැකි ය. නමුත් හෙට දිනයේ දී මිනිසාට හුස්ම හෙළීමට, පානීය ජලය ලබා ගැනීමට, වර්ෂාව ලැබීමට එම ගස් නොමැති වීමෙන් ලැබෙන ගැටලු අප්‍රමාණ ය. එබැවින් ඒ සඳහා පිළියම් නො කොට දිගින් දිගට ම ගස් වෙළඳමේ යෙදුණොහොත් ඔහුගේ මුදල් ඉපයීමේ හා පැවැත්මේ ස්ථිර බව සිඳී යයි. රටක රාජ්‍යයක සංවර්ධනය ස්ථිර ව පවත්වාගෙන යා යුතු ය. අනාගත පරම්පරාව හා ඔවුන්ට අත්වන ඉරණම ගැන ද සැලකිලිමත් විය යුතු ය. මේ නිසා "සංවර්ධනය" යනු රටක පුද්ගලයෙකුගේ හෝ පුද්ගල කණ්ඩායමක වර්ධනය නො වන නිසා අද වන විට තිරසාර සංවර්ධනය ගැන සැලකිලිමත් වීමේ අවශ්‍යතාව උද්ගත වී තිබේ.

සංවර්ධනය අර්ථ දැක් වූ ලෙසට ම තිරසාර සංවර්ධනය යන්නට ද විවිධ විද්වතුන්, සංවිධාන හා ආයතන නිර්වචන ලබා දී ඇත. "අනාගත පරම්පරාවල අවශ්‍යතා ඉටුකර ගැනීමට ඇති හැකියාවට හානිකර නො වන ආකාරයට වර්තමාන පරම්පරාවේ අවශ්‍යතාවන් ඉටුකර ගැනීම" ලෙස තිරසාර සංවර්ධනය නිර්වචනය කර ඇත. ලෝකයේ අනෙකුත් රටවල මෙන් ම ශ්‍රී ලංකාවට ද අවශ්‍ය වන සංවර්ධනය තිරසාර

සංවර්ධනය බව ඉන් පැහැදිලි ව පෙනෙයි. මේ අනුව තීරසාර සංවර්ධනයක් ඇති කිරීමට නම් 'අධ්‍යාපනය' යන්න වැදගත් පෙනී යයි (මහා බැංකු වාර්තාව, 1996, පි.95).

අධ්‍යාපනය ගැන සඳහන් කිරීමේ සාධකයක් බැව් මිනිසුන්ට එවැන්නක් අවශ්‍ය වන්නේ ඇයි දැයි සොයා බැලිය යුතු ය. මිනිසුන් අතීතයේ සිට මේ දක්වා ම අධ්‍යාපනය ලැබීමට හේතුව නම් රටකට හෝ තවත් මිනිසෙකුට හෝ බරක් නො වී කර්මාන්තයක් කොට ජීවත් වීමේ හැකියාව ලබා ගැනීමය. 1945 දී සී. ඩබ්. ඩබ්. කන්නන්ගර මහතා විසින් ඉදිරිපත් කළ පනතට අනුව පාසලේ පළමු වසරේ සිට විශ්වවිද්‍යාල දක්වා නොමිලේ අධ්‍යාපනය ලබා ගැනීමේ හැකියාව ලාංකේය සිසු සිසුවියන්ට උද විය. මේ අනුව අද වන විට ශිෂ්‍ය පරම්පරා ගණනාවක් නිදහස් අධ්‍යාපනය ඔස්සේ උගතුන් බවට පත් වී සමාජගත ඇත. මෙය මෙස් වුවත්, ඒ තරමට ම ශ්‍රී ලංකාව අද දියුණුවට පත් ව ඇති ද යන්න පැන නගින ගැටලුවකි. නිදහස් අධ්‍යාපනය ඔස්සේ විශාල විද්වතුන් පිරිසක් බිහි වුවත්, ඔවුන් රට හැර යෑම සිදුවීම නිසා ලංකාවේ දියුණුවට ඔවුන්ගේ බුද්ධිය එකතු වීම බැහැර ව ඇත.

අන් රටවල මෙන් ම ලංකාව තුළද අධ්‍යාපනය කොටස් තුනක් යටතේ ක්‍රියාත්මක වේ. සාමාන්‍ය අධ්‍යාපනය, උසස් අධ්‍යාපනය හා වෘත්තීය අධ්‍යාපනය ලෙස නම් කළ හැකිය. මේ යටතේ අධ්‍යාපනය ලැබීමට ලංකාවේ බොහෝ ශිෂ්‍යයන්ට අවස්ථාව තිබුණත්, එසේ ම එයින් ප්‍රයෝජන ගැනීමට පුද්ගලයන් සිටියත්, ලංකාව උදෙසා යම් දෙයක් කරන පුද්ගලයන් ගණන ප්‍රමාණවත් ද නැතිනම් ඔවුන්ට එවැනි දෙයක් කිරීමට ලැබෙන දැනුම ප්‍රමාණවත් ද යන්න ගැටලුවට තුඩු දෙන කාරණයකි.

ඉතින් තීරසාර සංවර්ධනය උදෙසා ශ්‍රී ලංකාවේ අධ්‍යාපනය කෙසේ විය යුතු ද යන්න සොයා බැලීමේ දී ඒ සඳහා කළ යුතු වෙනස් කම් මොනවාද යන්න කෙරෙහි සැලකිලිමත් විය යුතුය. ලංකාවේ ඉතිහාසය දෙස හැරී බලන විට රාවණා යුගයේ සිට පැරකුම්බා යුගයටත්, පැරකුම්බා යුගයේ සිට දුටුගැමුණු යුගයටත්, දුටුගැමුණු යුගයෙන් වර්තමානය දක්වාත් අධ්‍යාපනය ලැබූ මිනිසුන් බිහි විය. නමුත් අතීතයේ ලැබූ අධ්‍යාපනය සෑම විට ම වෘත්තීය මට්ටමේ අධ්‍යාපනයකි. මන්ද යත් එදා අතීතයේ පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට උරුම ගොවිතැන හෝ කුඹල් කර්මාන්තය වැනි කර්මාන්ත ඉගෙන ගෙන එහි එල තීරන්තරයෙන් ම රටට එක් කළ නිසාවෙන්ම යි. ශ්‍රී ලංකාව පෙරදිග ධාන්‍යගාරය යන විරුදාවලිය ලබන්නට හේතු වන්නට ඇත්තේ එමෙන් ම සිංහල බෞද්ධ අධ්‍යාපනයක් සමග දැනුම් මිනිසුන් ඉන්නා රටක් හැටියට හඳුනා ගන්නට අප රට තුළ ඉතිහාසයේ පැවැති අධ්‍යාපන ක්‍රමය වැදගත් වන්නට ඇත. මේ අනුව එම යුග කළ තීරසාර සංවර්ධනය නම් කාරණය අධ්‍යාපනය ඔස්සේ පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට උරුම වී තිබුණි. වර්තමාන ලංකාවේ එම තත්වය දක්නට නොලැබෙන බව මනාව පැහැදිලි වේ.

ලංකාවෙහි දූෂණ, වංචා, මිනීමැරුම් සංඛ්‍යාව දිනෙන් දින වැඩි වෙමින් පවතී. ඉතින් තීරසාර සංවර්ධනයක් ඇති කිරීමට නම් මේ අධ්‍යාපන මාවත ඔස්සේ තවත් බොහෝ දුර ගමනක් යන්නට ඇති බව පැහැදිලි කාරණයකි. එසේ ගමන් කිරීමට නම් දේශීය හැඟීමෙන් යුත් හික්මුණු, දහමි ළමා පරපුරක්, තරුණ පරපුරක් ගැන සිතා වර්තමාන අධ්‍යාපන ක්‍රමය අනාගතය දක්වා වෙනස් විය යුතු ය. ඉතින් සංවර්ධනය වූ රටක බලාපොරොත්තුව තබාගෙන තම රට වෙනුවෙන් ඔබ ඔබේ දයකත්වය එක් කරන්න.